

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1502/2025
21.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Марије Кардум, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Сомбору 2К.251/25 од 24.09.2025. године и 6Кв.525/25 од 13.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 21.01.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Марије Кардум, поднет против правноснажних решења Основног суда у Сомбору 2К.251/25 од 24.09.2025. године и 6Кв.525/25 од 13.10.2025. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Сомбору 2К.251/25 од 24.09.2025. године одбијен је као неоснован захтев за накнаду трошкова одбране, а који је поднет од стране браниоца окривљеног АА - адвоката Марије Кардум дана 22.09.2025. године.

Решењем Основног суда у Сомбору 6Кв.525/25 од 13.10.2025. године одбијена је жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Марије Кардум, која је изјављена против решења Основног суда у Сомбору 2К.251/25 од 24.09.2025. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА - адвокат Марија Кардум, због повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев, те да укине решења Основног суда у Сомбору 2К.251/25 од 24.09.2025. године и 6Кв.525/25 од 13.10.2025. године и предмет врати том суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења

против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да су побијаним правноснажним решењима на штету окривљеног АА повређене одредбе члана 261, члана 262. став 2. и члана 266. ЗКП, те одредба члана 79. став 1. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица. Наиме, како је Основни суд у Сомбору правноснажним решењем 2К.251/25 од 19.09.2025. године, којим је према окривљеном изречена васпитна мера појачан надзор од стране органа старатељства, одредио да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава, дакле одлучио је о томе ко сноси трошкове поступка, то је стога, по ставу браниоца, суд побијаним решењима требало да сходно одредби члана 262. став 2. ЗКП одлучи о висини трошкова окривљеног које је имао ангажовањем браниоца и који трошкови му се надокнађују из буџетских средстава, а не да одбије као неоснован захтев за накнаду трошкова одбране који је поднет од стране браниоца окривљеног, погрешно налазећи при томе да у конкретном случају трошкови браниоца окривљеног не могу пасти на терет буџетских средстава и да се на окривљеног не може применити одредба члана 79. став 1. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, већ да се примењује одредба члана 266. ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 3. став 1. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица је прописано да је малолетник лице које је у време извршења кривичног дела навршило 14 година, а није навршило 18 година. Ставом 4. истог члана је прописано да је млађе пунолетно лице оно лице које је у време извршења кривичног дела навршило 18 година, а у време суђења није навршило 21 годину и испуњава остале услове из члана 41. овог закона.

Одредбом члана 46. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица је прописано да се одредбе овог закона примењују у поступку према лицима за која постоји основана сумња да су извршила кривично дело као малолетници, а у време покретања поступка, односно суђења нису навршила 21 годину. Одредбе чланова 48-50, чланова 53-56, чланова 64. и 66, члана 68. став 1. и чланова 75. и 76. овог закона примењују се у поступку према млађем пунолетном лицу ако се до почетка главног претреса, на основу испитивања личности тог лица, установи да долази у обзир да му се изрекне васпитна мера из члана 41. овог закона.

Одредбом члана 79. став 1. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица прописано је да суд може малолетника обавезати на плаћање трошкова кривичног поступка и на испуњење имовинскоправног захтева само ако је малолетнику изрекао казну. Ако је према малолетнику изречена

васпитна мера или је поступак обустављен, трошкови поступка падају на терет буџетских средстава, а оштећени се ради остваривања имовинскоправног захтева упућује на парнични поступак.

Из напред цитираних одредби Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, по налажењу Врховног суда, произилази да се одредба члана 79. став 1. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, на чију повреду указује бранилац окривљеног, примењује само у поступку према малолетнику, а не и у поступку према млађем пунолетном лицу, а што је правилно закључио и Основни суд у Сомбору у побијаним решењима, правилно закључујући при томе и да везано за накнаду трошкова изабраног браниоца окривљеног у конкретном случају треба применити одредбу члана 266. ЗКП. Имајући у виду наведено, без обзира на околност што је у конкретном случају применом одредбе члана 41. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица окривљеном АА, као млађем пунолетном лицу, за извршено кривично дело изречена васпитна мера појачан надзор од стране органа старатељства, а на чије изрицање суд није обавезан по закону, већ је то ствар његове оцене у сваком конкретном случају, по налажењу Врховног суда, Основни суд у Сомбору правилно није побијаним решењима о трошковима кривичног поступка применио одредбу члана 79. став 1. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица везано за накнаду трошкова одбране из буџетских средстава, већ је правилно одбио као неоснован захтев за накнаду трошкова одбране, који је поднет од стране браниоца окривљеног АА, правилно примењујући при томе одредбу члана 266. ЗКП. Следствено напред наведеном, по налажењу Врховног суда, у конкретном случају побијаним решењима о трошковима кривичног поступка нису повређене ни одредбе члана 261. и члана 262. став 2. ЗКП.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним решењима није учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Марије Кардум, то је Врховни суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић